

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DVADESET I OSMA NEDJELJA KROZ GODINU

ŠTO IMAŠ,
PRODAJ I IDI ZA MNOM!

mihael

34/2021.

LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE

Godište XV. (2021.), broj 34 (500)
dvadeset i osma nedjelja kroz godinu
10. listopada 2021.

Kontakt:

vič. **Željko Rakošec**, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici preuzeta s: <https://deon.pl/>

LISTOPAD

**DVADESET I OSMI
NEDJELJA KROZ GODINU,**
Ned 10. Daniel, Samuel

Pon. 11. Ivan XXIII. Papa, Filip

Uto. 12. Maksimilijan, Serafin, Velibor

Sri. 13. Teofil, Bogoljub, Romul

Čet. 14. Kalist I. papa, Divna, Stanislav

Pet. 15. Terezija Avilska, Tereza, Tekla

Sub. 16. Marija Margareta Alacoque,
Hedviga

MEDITACIJA

Danas

3

SLUŽBA RIJEČI: DVADESET I OSMI NEDJELJA KROZ GODINU

UVOD U ČITANJA

Ima li čovjek zasluge za svoje
spasenje?

4

ČITANJA

Što imaš, prodaj i idi za mnom!

6

HOMILIJA

Što mi nedostaje?

8

KATEHEZA

Predodžba Boga

10

Mali vjeronaučni leksikon

13

NAŠI POKOJNI

16

UZ BLAGDAN

Sveti

14

Danas

Postoje i trenuci kada nas Bog zove na veću svetost, tj. na veću strpljivost, na velikodušnije dijeljenje vremena i sredstava, čišće služenje siromašnima.

Isus nam govori:

- Jedno ti nedostaje! Idi i ...

Taj završetak rečenice može varirati. Možda je tako jednostavno kao i:

»Idi i oprosti svome bratu ili sestri« ili: »Idi i volontiraj u bolnici ili mjesnom zatvoru« ili pak: »Idi i budi strpljiviji sa svojom obitelji i zajednicom.«

To su milosni trenuci, kao što nam govori Poslanica Hebrejima: »Riječ Božja ... oštija je od svakog dvosjeklog mača; prodi dotle da dijeli dušu i duh ... te prosuđuje nakane i misli srca.« Možda nećemo biti sposobni objasniti zašto se iznenada budi nadahnuće milosti, dugo zaspalo u nama, i obznanjuje nam: »Idi i učini to odmah.«

Možda nam riječ Božja dolazi na najmanje očekivane načine.

Ne smijemo se poigravati niti odgađati. Danas, a ne jučer ili sutra, moramo se ravnati po milosti. Taj »danas« može doći do nas po prigodnoj prijateljskoj riječi i po propovijedi u crkvi, po napomeni koja pokreće sjećanje - na sve moguće načine na koje dvosjekli mač prodi i dijeli. Bog nam daje priliku za koju moramo položiti račun.

Ima li čovjek zasluge za svoje spasenje?

Mudrost je vjerovanje Božjoj riječi

Knjiga Mudrosti prepuna je dodira s grčkom misli, no njezina uporaba određenih grčkih stilskih figura i načina razlaganja iz grčke filozofije služi joj kako bi izložila misao duboko ukorijenjenu u Starom zavjetu. Ovonedjeljni je odlomak pisan u prvom licu jednine pa je predstavljen kao razmišljanje o mudrosti samoga mudraca, kralja Salomona.

Koliko je vrijedna mudrost?

Već početak podsjeća na starozavjetni izvještaj: »Pomolih se i razbor dobih; zavapih i primih duh mudrosti.« U Prvoj knjizi o Kraljevima kaže se da je Bog u snu Salomonu ponudio: »Traži što da ti dadem«, a on odgovara: »Podaj svome sluzi pronicavo srce da može suditi tvom narodu, razlikovati dobro od zla, jer tko bi mogao upravljati tvojim narodom koji je tako velik!« Ta će Salomonova mudrost postati poznata i među drugim narodima, te su ga dolazili slušati i njihovi kraljevi. Kralj je zavolio mudrost iznad svega ostaloga, više od vlasti i bogatstva. Čitav odlomak koji slijedi oslanja se na Salomonov odgovor na Božju ponudu i njegov izbor mudrosti kao najvažnijega dara. Ona se, kao takva, ne može usporediti ni s draguljima, ni sa zlatom, ni

sa srebrom. Njihova je vrijednost ništavna u usporedbi s njom. Osim toga, mudrost je vrjednija i od zdravlja i od ljepote, osobito važnih vrjednota u očima Grka, jer se njihov sjaj gubi pred sjajem mudrosti. Odakle ta velika vrijednost mudrosti? Ona je, prema nastavku Knjige Mudrosti, »prisjednica« Božjega prijestolja, poznaje njegova djela, bila je nazočna kad je stvarao svijet, zna što je milo njegovim očima i »što je pravo« prema njegovim zapovijedima. Ona, konačno, »sve zna i razumije« te razborito vodi čovjeka i »štiti ga svojom moći«. Stoga mudrac i može reći da su mu s njome »došla sva dobra i od ruku njezinih blago nebrojeno«. Dajući prednost mudrosti, čovjek zna da s njom u konačnici dobiva i dobra kojih se prethodno morao odreći. Po mudrosti njegova su djela »ugodna« pred Bogom jer na taj način može upoznati Božju volju po daru Duha njegova. Naposljetku, po mudrosti se mudrac i spašava.

Zemaljsko važnije od nebeskoga?

U evanđeoskom odlomku pred Isusa »netko« postavlja pitanje kako baštiniti »život vječni«. Isusov odgovor sadrži izbor iz Deset zapovijedi, i to onaj njihov dio koji govori o međuljudskim odnosima. Onaj »netko« kaže da je sve to činio od mladosti. Isusova reakcija, što

nam je samo Marko donosi, iznimno je ljudska: »Isus ga nato pogleda, zavoli ga« te ga pozove da ga slijedi. Isus od čovjeka traži da ga stavi na vrh svoje ljestvice vrijednosti. Zato traži: »Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima... A onda dođi i idi za mnom.« Na taj će način zadobiti »blago na nebu«. Ipak, onaj čovjek odlazi žalostan »jer imaše velik imetak«. Njegovo zemaljsko blago bilo je važnije od nebeskoga. Još jednim ljudskim znakom Marko opisuje Isusovu reakciju: zaokružujući pogledom po svojim učenicima, on im želi dati do znanja da se pouka o bogatašima i kraljevstvu nebeskom, koja slijedi, tiče svih njih. Zapanjenost učenika ne treba čuditi, jer su bogatstvo i blagostanje bili znakovi Božjega blagoslova kao nagrada za vršenje Zakona, a Isus sada odricanje od bogatstva predstavlja kao važnije od djela Zakona. Zato se i postavlja pitanje: »Pa tko se onda može spasiti?«, a Isus odriče ljudima svaku zaslugu za spasenje i sve pripisuje Bogu. Njemu je sve moguće. To je misao što će je Pavao do kraja razviti.

Riječ Božja je »živa« i »djelotvorna«

Drugo čitanje donosi tek dva retka iz Poslanice Hebrejima, no ti su redci iznimno bogati sadržajem. Nalaze se u kontekstu govora o ulasku u počinak Božji po vjeri. Taj odlomak počinje navođenjem redaka Psalma 95 koji poziva vjernike na ustrajnost, kako se na njima ne bi ostvarila Božja prijetnja da ne će ući u njegov »počinak«. Pisac Poslanice Hebrejima

poziva svoje čitatelje da žive tako da uđu u počinak kao oni koji su povjerovali. Prema njemu, »danas« o kojem Bog govori u psalmu još uvijek vrijedi. Zapravo je to novo »danas« što ga je Bog ponovno odredio, a »počinak« se više ne odnosi na ulazak u obećanu zemlju, nego na ulazak u zajedništvo s Bogom. Rabeći jednu od rabinskih metoda tumačenja Svetoga pisma, pisac poslanice povezuje »počinak« o kojem govori Psalam 95 s »počinkom« u koji je Bog ušao sedmoga dana, nakon stvaranja svijeta. To je pravi subotnji počinak u koji će ući narod vjernih. U židovskoj rabinskoj predaji subota je, a posebno subotnji objed, znak eshatološkoga zajedništva s Bogom. Poslanica Hebrejima poziva se na slične predaje kada govori o konačnom otkupljenju vjernika kao o ulasku u Božji počinak. Sve je to važno imati na umu kad se čita ovaj odlomak koji govori o riječi Božjoj koja je »živa« i »djelotvorna«. Sve ono o čemu je do sada bila riječ ne može se ne ostvariti. Ona je »oštrija od dvosjekla mača«, baš kao što je to nekoć bila i riječ proroka Izaije. Božja riječ prodire u najdublju nutrinu čovjekovu te ga korjenito mijenja, ali i prosuđuje. To je blisko misli Knjige Otkrivenja, u kojoj On, Vjerni i Istiniti »sudi i vojuje po pravdi«, a »ime mu je Riječ Božja«. Pred Božjom Riječi ništa se ne može sakriti, što je opet sasvim u pravcu razmišljanja mudrosne književnosti. Čovjek koji vjeruje Božjoj riječi mudrac je koji može ući u onaj pravi »počinak.«

Darko Tepert , Glas koncila

Ima velike sirotinje među našom djecom, kojoj, osim novaca, roditelji ništa nisu mogli dati.

Dušan Radović

Prvo čitanje: Mudr 7, 7-11

Ništa ne cijeni bogatstvo u usporedbi s mudrošću.

Čitanje Knjige Mudrosti

Pomolih se i razbor dobih;
zavapih i primih duh mudrosti.
Zavoljeh je više nego žezla i prijestolja
i ništa ne cijeni bogatstvo
u usporedbi s njom.
Nisam je htio uspoređivati ni s draguljima,
jer je sve zlato pred njom
kao malo pijeska,
a srebro je prema njoj kao blato.
Ljubio sam je više od zdravlja i ljepote
i zavolio više od svjetlosti,
jer njezin sjaj bez prestanka svijetli.
A s njome su mi došla sva dobra
i od ruku njezinih blago nebrojeno.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 90, 12-17

**Nasiti nas smilovanjem svojim da
kličemo!**

Nauči nas dane naše brojiti
da steknemo mudro srce.
Vrati se k nama, Gospodine!
Ta dokle ćeš?
Milostiv budi slugama svojim!

Jutrom nas nasiti smilovanjem svojim
da kličemo i da se veselimo
u sve dane!

Obraduj nas za dane kad si nas šibao,
za ljeta kad smo stradali!

Neka se na slugama tvojim
pokaže djelo tvoje
i tvoja slava na djeci njihovoj!
Dobrota Gospodina, Boga našega,
nek bude nad nama!
Daj da nam uspije djelo naših ruku,
djelo ruku naših nek uspije!

Drugo čitanje: Heb 4, 12-13

Riječ Božja prosuđuje nakane i misli srca.

Čitanje Poslanice Hebrejima

Živa je riječ Božja i djelotvorna; oštija je od svakoga dvosjekla mača; prodire
dotle da dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca.
Nema stvorenja njoj skrivena. Sve je, naprotiv, golo i razgoljeno očima Onoga komu
nam je dati račun.

Evandjelje: Mk 10, 17-30

Što imaš, prodaj i idi za mnom!

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

U ono vrijeme: Dok je Isus izlazio na put, dotrči netko, klekne preda nj pa ga upita: „Učitelju dobri, što mi je činiti da baštinim život vječni?“

Isus mu reče:

„Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar doli Bog jedini! Zapovijedi znadeš: Ne ubij! Ne čini preljuba! Ne ukradi! Ne svjedoči lažno! Ne otmi! Poštuj oca svoga i majku!“

On mu odgovori:

„Učitelju, sve sam to čuvao od svoje mladosti.“

Isus ga nato pogleda, zavoli ga i rekne mu:

„Jedno ti nedostaje! Idi i što imaš, prodaj i podaj siromasima pa ćeš imati blago na nebu. A onda dođi i idi za mnom.“

On se na tu riječ smrkne i ode žalostan jer imaše velik imetak.

Isus zaokruži pogledom pa će svojim učenicima:

„Kako li će teško imućnici u kraljevstvo Božje!“

Učenici ostadoše zapanjeni tim njegovim riječima. Zato im Isus ponovi:

„Djeco, kako je teško u kraljevstvo Božje! Lakše je devi kroz ušice iglene nego bogatašu u kraljevstvo Božje.“

Oni se još većma snebivahu te će jedan drugome:

„Pa tko se onda može spasiti?“

Isus upre u njih pogled i reče:

„Ljudima je nemoguće, ali ne Bogu! Ta Bogu je sve moguće!“

Petar mu počne govoriti:

„Evo, mi sve ostavimo i pođosmo za tobom.“

Reče Isus:

„Zaista, kažem vam, nema ga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili polja poradi mene i poradi evandjelja, a da ne bi sada, u ovom vremenu, s progonstvima primio stotruko kuća, i braće, i sestara, i majki, i djece, i polja – i u budućem vijeku život vječni.“

Riječ Gospodnja

Što mi nedostaje?

U Novom zavjetu ima malo ključnih tekstova gdje se odlučuje je li naš kršćanski život takav da nas muči ili je to radostan, svijetli kršćanski život. Jedan od takvih tekstova je upravo ovaj koji smo čuli u evanđelju.

Što bih trebao učiniti kako bih zaslužio vječni život? (Znamo da mnogi ljudi nisu zainteresirani za vječni život). S tim pitanjem dolazi Isusu bogati mladić. Čini se da on ima ispravno pitanje i s takvim pitanjem ide ispravnoj osobi, Isusu. A ipak, iako je to pitanje važno, postavlja ga pogrešno. Isus ne može na pogrešno pitanje dati ispravan odgovor. Što moram učiniti da dobijem vječni život? S tako postavljenim pitanjem može čovjek doći u strašan vjerski stres.

Ima ljudi koji se na smrtnoj postelji, kad prime sakramente, pitaju jesam li sve ispravno učinio tako da mogu doći u nebo, jesam li dovoljno učinio da dođem u nebo? (A i inače u svom vjerničkom životu ljudi se često muče, obdržavajući puno toga sa strahom da im ne bi izmaklo nebo!).

Postavimo si pitanje: kako može čovjek biti radostan u vjeri, kako može s mirom i povjerenjem gledati smrti u oči, ako neprestano živi s tim strahom: jesam li dovoljno i ispravno učinio da dođem u nebo?

To pitanje: što moram učiniti da zadobijem vječni život je skroz pogrešno! Programira nas i upućuje u pogrešnom

pravcu, prema kršćanskom životu koji nas muči i to Isus želi tom mladiću reći jasno. Ne samo njemu nego upravo i nama vjernicima, svakome od nas.

Zapovijedi poznaješ! Isus mu sve nabraja. Mladić odgovara da ih je sve od mladosti poštivao. To mi sigurno ne možemo reći. Isus ga je zavolio nakon njegova odgovora, ali je i krenuo dalje: jedno ti nedostaje! Prodaj sve što imaš i daj novac siromasima pa onda dođi i slijedi me! Kako da sve što sam dobio od oca, sve što sam svojim rukama stekao sada trebam prodati!

No mladić se smrknuo i otišao je žalostan jer je imao veliki imetak.

Isus ga je pustio da ode, nije ga zadržavao riječima: pa nisam tako ozbiljno mislio. Zašto je Isus podigao tako visoko tu ljestvicu? Želi mu jasno reći da se tu radi o nečem drugom. Da to shvatimo, morali bismo se prepustiti malo fantaziji.

Zamislamo si da se taj događaj odvijao drugačije. Isus kaže mladiću: prodaj sve što imaš i daj siromasima. I da je mladić povukao svoj novac iz banaka i sav novac dao Isusu s riječima: novac i nije baš sve u životu. Mislite li da bi mu Isus rekao sada imaš u svojoj torbi putničku kartu za vječni život? Sigurno ne bi. Isus bi išao dalje i rekao bi mu: volio bih da si neoženjen, da živiš u celibatu, i da mu mladić odgovori: razumljivo, sa ženama ne bih mogao pod isti krov, pa zato i živim neoženjen. Isus bi i dalje nastavio i možda rekao: želio bih da odeš u strogi samostan gdje se uopće ne smije pričati. Zamislamo si mladićev odgovor: ma, razgovor s drugima mi je

Da prodam sve što imam i da te slijedim?

Dobra ti je ta. A sad mi ozbiljno kaži što trebam učiniti?

uvijek teško padao, to za mene nije nekakav problem, idem u strogi samostan. No, Isus dalje kopa: želio bih da budeš misionar u Sibiru... Isus kopa tako daleko dok ne dolazi kod mladića do one točke gdje se on usprotivi: ne, to ne! Za sve sam spreman, ali za ovo ne!

Svatko od nas ima takvu bolnu točku koju, kad Isus dirne, čuje svoje riječi: ne, na to nisam više spreman! Kod ovog bogatog mladića ta je bolna točka bio novac. Vjerojatno je i danas također kod mnogih to novac. Isus mora tog mladog čovjeka, a i nas sve stjerati u jedan procjep gdje odjednom osjećamo: ne, ne želim to dalje, tako daleko ne idem.

I zato se može objasniti zaprepaštenost učenika kad su jedan drugog pitali: ako je to tako pa tko se može uopće spasiti?

Isus daje na to učenicima veoma važan odgovor: ljudima je nemoguće, ali ne Bogu! Ta Bogu je sve moguće!

Ljudima je nemoguće: sve dok se pitaš: što moram JA učiniti da zadobijem vječni život, uvijek ćeš dolaziti do točke gdje ćeš reći: ne, to više ne mogu. Ljudima je to nemoguće, ali ne i Bogu.

Isus okreće ploču i kaže nam: pitanje ne mora glasiti: što ja moram učiniti? Pitanje treba glasiti: što je Isus učinio kako bismo zadobili vječni život?

I zato, vraćajući se na umiruće koji sa suzama u očima zabrinuto pitaju: jesam li dovoljno učinio da dođem u nebo; treba im okrenuti pitanje i reći: je li Isus dovoljno učinio da možete doći u nebo? I tada će na njihovim licima izbiti radost i riječi: želim vjerovati da je Isus dovoljno učinio, da je sve ispravno napravio.

Tu se odlučuje naše kršćanstvo. Ili dobivaš vječni život darovan kroz ono što je Isus učinio na križu ili ga uopće ne dobivaš! Sam ne možeš to postići i ostvariti, a i ne trebaš! Možeš jednostavno poći k Isusu u reći mu: Isuse, trebam te, ti si sve ispravno i dovoljno učinio da mogu doći u nebo!

Tko je to duboko u srcu shvatio, od njega će otpasti velika količina katoličkog grča: što sve moram učiniti? Moram li svake nedjelje ići u crkvu? Naravno da je to važno, no ako to činim samo zato jer moram, tada je to katastrofa. Naravno, trebamo činiti dobra djela - to je važno! No ne činimo ih zbog straha da neću onda doći u nebo. Činimo ih iz radosti jer smo spašeni, jer nam je Isus priskrbio nebo zato imam slobodne ruke s radošću činiti dobro u ovome svijetu, bez straha.

Vjerujem u Boga, Oca svemogućega

Predodžba Boga

Predodžba Boga zauzima središnje mjesto, igra centralnu ulogu u našoj religioznosti. Ako netko ima čišću i ispravniju predodžbu Boga, tim mu je religioznost zrelija. I obratno: kod svake iskrivljene religioznosti nalazimo da je pojam Boga dotične osobe također iskrivljen. Ovo posebno dolazi do izražaja kod ispovijedi, jer se tu čovjek susreće u najčišćem obliku s Bogom, odnosno s predodžbom Boga. Jedan od osnovnih zadataka duhovnog života jest da rastemo u spoznaji Boga. Predodžba/slika Boga upravo je spoznaja, koliko ja poznajem Boga. Ne želimo govoriti o objektivnom pojmu Boga, nabrajajući njegove karakteristike koje znamo iz katekizma. I nevjernik može znati cijeli katekizam napamet. Govoreći o predodžbi/slici Boga, mislimo upravo na subjektivne momente, tj. na svoj osobni odnos prema Bogu, kako moja spoznaja Boga utječe na moj život. Pojednostavljeno bismo mogli reći: predodžba/slika Boga nije ništa drugo, nego naš odnos prema Bogu. Činjenica je

da, ako se netko boji Boga, onda je njegova predodžba/slika o Bogu koji kažnjava. Ako nekoga Bog ne zanima, onda je njegova predodžba/slika o Bogu neosobna. Ako nekoga ne zanima Bog, onda vjerojatno ni nema neke predodžbe/slike o njemu. I ateist može imati predodžbu/sliku o Bogu, no ona će biti karakterizirana negativnim osjećajima. Sam Koncil kaže da korijene suvremenog ateizma treba tražiti u iskrivljenom pojmu, predodžbi/slici Boga.

Mi ćemo nastojati razmišljati o Bogu kao Ocu. Prema psihoanalitičaru Freudu naša predodžba/slika o Bogu nije ništa drugo nego projicirana očinska slika. Stoga vrijedi pravilo: tko ima kakvog/ili je imao/ oca, takav će mu biti i Bog. Slažemo se: nema urođenog pojma o Bogu, nego se stječe putem učenja, a glavni mehanizmi tog učenja osobito u ranom djetinjstvu su identifikacija, poistovjećivanje s roditeljima i imitacija-nasljedovanje, oponašanje. Sigurno da odnos prema ocu utječe na kvalitetu predodžbe/slike o Bogu, ali u tom razvoju igra važnu ulogu i majka, osobito u smislu stvaranja osnovnog povjerenja u život.

Gloria in excelsis Deo, <https://www.vjeraidjela.com/>

Teško je, i izgledat ćemo neuvjerljivi, ako nekoj osobi govorimo o Bogu kao Ocu, a ta je osoba od ranog djetinjstva doživljavala oca kao tiranina. Mnogi nose tjeskobnu sliku Boga, boje ga se, on je opasan i zato ga nastoje ublažiti obredima, strogim obdržavanjem pravila i podmićivanjem. Takva osoba nosi u sebi stalnu tjeskobu i osjećaj krivnje. Kad čuje u Vjerovanju "vjerujem u Boga Oca", javlja joj se slika tiranskog oca, brutalnog i opasnog Boga, kontrolora, koji svaki grijeh kažnjava, koji uništava grešnika.

S druge strane javlja se želja, predodžba/slika Boga koji bi zamijenio roditelje. Čovjek upotrebljava Boga da ga brani i štiti pred teškoćama života. Kad takva osoba čuje u Vjerovanju "vjerujem u Boga, Oca", javlja joj se slika oca koji oduzima sve naše brige, čini za nas čudesa, on je čarobnjak, on nas čuva i štiti od svih nepravdi i nesreća, mora uslišiti sve naše molbe, inače nije dobar i vjeran, on stoji neprestano iza mene i pazi da mi se nikakvo zlo ne dogodi. Budući da nitko nema idealnog oca i idealnu majku, vjerojatno ne postoji niti idealan odnos prema roditeljima. Stoga se nameće pitanje: je li onda uopće moguće imati ispravnu sliku Boga?

Božje je očinstvo predmet vjere. Vjerovati znači prije svega pouzdati su u tu očinsku dobrotu koja zna bolje što je za mene dobro i čije su misli tako visoko iznad mojih misli kao nebo iznad zemlje.

Ako dođemo u nebo, bit će nam postavljeno jedno jedino pitanje: "Jesi li vjerovao u ljubav Božju prema sebi? Jesi li usprkos svojih zdvajanja, bolnih iskustava, svojih djetinjastih razočaranja imao hrabrosti vjerovati da je Bog otac? Tvoj otac. Jesi li usprkos svega vjerovao da te Bog voli?"

Sveci su oni koji mogu s Ivanom evanđelistom odgovoriti: "Mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama..." (1Iv 4,16). Vjerovao sam u Boga, svemogućeg Oca, vjerovao sam usprkos svega da je Bog svemogući Otac: to se od tebe želi čuti kad budeš dolazio u nebo. Kakva je razlika između tebe i nekog sveca? Ona se sastoji u tome da ti se, doduše, govorilo o ljubavi Očevoj, imaš neki pojam o tome, ali da stvarno u to ne vjeruješ. Stavljáš svoj život u nešto drugo.

Predstavi si kako te neki svetac nježno voli, hrabri te, tješi te. On se nikad ne umara, izvlači te iz svih nevolja, daruje ti bezgranično povjerenje. A Bog je bolji od sveca! On je u većoj mjeri svet. On je u većoj mjeri Otac.

Predstavi si kako bi se ponašao kao otac (majka), što bi sve žrtvovao(la) za svoje dijete. Krist je to registrirao: "Ako vi, premda zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju..." (Mt 7,11). Zar je Bog još bolji od mene? Ili, možeš li ga predstaviti si da ima manje razumijevanja, ljubavi i nježnosti od tebe? Ono što ubija našu nadu, našu vjeru i našu ljubav jest tupo uvjerenje da je Bog s nama nezadovoljan, da je On zlovoljan, zlopamtiv, ravnodušan... da je On upravo takav kakvi bismo vjerojatno bili mi prema nezahvalnom (posvojenom) djetetu.

Cjelokupna nam Objava kaže naprotiv da Bog nije takav kakvi smo mi. Ako želimo znati što Bog misli o nama, onda se ne smijemo ravnati po tome što mi mislimo o Njemu. Dapače, ne smijemo se ravnati ni po tome što bismo mislili o nama kad bismo bili On. Bog nije kao mi. On je Otac. On je uvijek inicijativa ljubavi. Ali upravo u to ne možemo vjerovati i kroz tu rupu istječe sva naša snaga. Mjesto da se podignemo prema toj očinskoj, nebeskoj dobroti, hvatamo se zemlje. Pokušavamo gledati kako Bog ljubi čovječanstvo i pomirujemo se s time da nas On osobno ne ljubi, da me On ne poznaje. Na taj način u nama se guši u klici svaka mogućnost pravog religioznog života. Samo je onaj religiozan koji ima pravu religioznost, tj. koji vjeruje da je Bog za njega Otac.

Priredio Stjepan Harjač

Božje si dijete

Božje si dijete, zato moraš biti oprezan. Ne možeš samo tako ići okolo po svijetu kao da ti nitko i ništa ne može naškoditi. Jesi i ostaješ krajnje ranjiv. Iste strasti kojima ljubiš Boga mogu postati oruđe zla.

Potrebno je da se kao djeca Božja međusobno podupiremo, čuvamo i jedan drugoga usmjeravamo k Božjem srcu. Manjina smo u tom velikom, neprijateljskom svijetu. Kada postaneš svjestan svog pravog identiteta djeteta Božjeg, počneš također jasnije raspoznavati raznovrsne glasove koji te pokušavaju uvjeriti da je sve duhovno samo lažan nadomjestak za istinske stvari u životu.

Henri J. M. Nouwen

Mali vjeronaučni leksikon

Kršćanstvo

Kršćanstvo, (grč. xpío-ttaviauöc,, lat. christianis-mus), monoteistička svjetska religija, nastala u Palestini u I. st. Obuhvaća brojne kršćanske crkve, zajednice i sekte, kojima je zajednička vjera u Isusa Krista te prihvatanje života u skladu s evanđeljem. Utemeljio ju je Isus Krist, a njezini sljedbenici nazivaju se kršćanima. Kršćanstvo pripada tipu povijesne, proročke i objavljene religije, etično-mistične strukture, spasenjski i eshatološki usmjerene. Kroz povijest se kršćanstvo raščlanilo na više konfesija (katolicizam, pravoslavlje, protestantizam, nestorijanizam i monofizitizam) i njima odgovarajućih crkava (Katolička crkva, pravoslavne crkve, protestantske crkve i istočne pretkalcedonske crkve). Kršćanska era počinje Isusovim rođenjem.

Nastanak i izvori. Kršćanstvo je nastalo u I. st. u Palestini unutar židovstva. U drugoj polovici tog stoljeća osamostaljuje se kao posebna religija i širi po gradovima Rimskog Carstva, osobito zaslugom apostola Pavla i njegovih misijskih putovanja. U NZ spominju se samo kršćani (Dj 11,26), a naziv k. prvi spominje Ignacije Antiohijski (107.) i drugi ranokršćanski pisci (Origen, Euzebije). Izvori su kršćanstva pisana Božja objava (Sveto pismo Staroga i Novoga zavjeta) i usmena kršćanska predaja (Tradicija). Nauk su mu razradili i sustavno obrazložili veliki teolozi, definirali ekumenski koncili, a nad njegovom pravovjernošću bdije crkveno učiteljstvo. Dok katolicizam i pravoslavlje priznaju oba izvora (Pismo i Predaju), a veliku važnost pridaju teološkom mišljenju i crkvenom učiteljstvu, protestantizam priznaje samo Pismo (sola Scriptum). Kršćanstvo je na neki način proizašlo iz židovstva, ali je prema njemu bilo i u oprjeci. Prihvatilo je starozavjetni monoteizam, ali ga je nadopunilo učenjem o Trojstvu. Starozavjetnom legalizmu suprotstavilo je evanđelje, a nacionalnoj religiji univerzalističku, nadnacionalnu religiju.

Zajednica. Kršćanstvo je organizirano kao vidljiva zajednica vjernika (crkva), okupljenih oko temeljnoga kršćanskoga dogmatskoga, bogoštovnoga, moralnoga i kanonskoprog sustava. Premda se u NZ i Nicejsko-carigradskom vjerovanju crkveno jedinstvo drži jednim od četiriju glavnih obilježja kršćanske Crkve, ona se kroz povijest raščlanila na brojne kršćanske crkve i sekte. Od sveopće Crkve najprije su se za prvih ekumenskih koncila odvojile pretkalcedonske kršćanske crkve, nestorijanske (431.) i monofizitske (451.). Za Istočnoga raskola (1054.) od Katoličke su se crkve odvojile pravoslavne crkve, a za reformacije (XVI. st.) protestantske crkve (Anglikanska crkva, luteranske i reformirane crkve) i sekte. Pojedine su povijesne crkve organizirane u skladu s vlastitom vjeroispovijedi i svojim kanonskim pravom. U Katoličkoj je crkvi prevladao strogo centraliziran i hijerarhiziran crkveni ustroj (papa i biskupi), u pravoslavnim i pretkalcedonskim crkvama sinodalno načelo (sveti sinod s patrijarhom ili mitropolitom na čelu), a u protestantskim crkvama prezbiterialno ili kongregacionističko načelo, bez svećeničke hijerarhije. Katolička je crkva nadnacionalna, pravoslavne i pretkalcedonske crkve su autokefalne, a neke protestantske crkve bile su državne crkve, a vladar je ujedno i vrhovni crkveni poglavar (Anglikanska crkva). U povijesti kršćanstva crkveni raskoli i konfesionalna podijeljenost izazivali su trajna, nesnošljivost, pa i vjerske ratove. U novije vrijeme povijesna nastojanja oko institucionalnoga crkvenog jedinstva zamijenjena su ekumenskim duhom.

NAŠI POKOJNI

DALIBOR DADIĆ,

PU primorsko - goranska, Gospić, 10. listopada 1993.

BRANKO BERA KOVIĆ,

MUP sjedište, Gaj, 11. listopada 1991.

ZORAN MAGLIĆ,

PU brodsko - posavska, Vrpolje, 11. listopada 2005.

MILAN BIĆANIĆ,

PU ličko-senjska, u službi, Josipdol, 11. listopada 2004.

ZORAN BOŠKOVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 12. listopada 1991.

ZDENKO BOGDAN,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

ANTUN HABAN,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

ADAM PAVIČIĆ,

PU brodsko - posavska, Vukovar, 13. listopada 1991.

NENAD REŽIĆ,

MUP sjedište, Marinci, 13. listopada 1991.

TOMISLAV VINKOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Marinci, 13. listopada 1991.

MATO ŽIVIĆ,

PU brodsko - posavska, Marinci, 13. listopada 1991.

DARKO BRLETIĆ,

PU karlovačka, Skradnik, 14. listopada 1991.

STJEPAN DUJAK,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 14. listopada 1991.

IVAN KOZIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Bogdanovci, 14. listopada 1991.

MIROSLAV PINJUŠIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 14. listopada 1991.

ŽELJKO ČULE,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

NIKOLA IVUŠIĆ,

MUP RH, Bujavica, 15. listopada 1991.

MATE LAŠKARIN,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

ZDRAVKO ŠPOLJARIĆ,

PU ličko - senjska, Drenov klanac, 15. listopada 1991.

JURE VUJEVIĆ,

MUP sjedište, Bujavica, 15. listopada 1991.

JOSIP MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

FRANJO MAJSAN,

PU osječko - baranjska, Bilje, 16. listopada 1991.

POČIVALI U MIRU

Sveti Kalist papa

12. listopada

Kalist je bio rob Aurelija Karpofora, koji je bio u srodstvu sa carem Komodom, ali je bio kršćanin, pa je Kalista oslobodio i odgajao u kršćanstvu. Papa Zeferin je Kalista postavio za svoga savjetnika i povjereniku upravu groblja u blizini via Appia - sada Kalistove katakombe. Nakon Zeferinove smrti, godine 220., rimska je zajednica izabrala Kalista za njegova nasljednika i tako se on uspeo na vrh crkvene hijerarhije.

Rođen je u Rimu. Vodi Crkvu u relativno mirnom vremenu, jer je imperator Eliogabal (218.-222.) zaokupljen problemima države. Pred njim kao rimskim biskupom stajahu teški zadaci. Jedan je od njih bio doktrinarne naravi: Sabelijevo krivovjerno naučavanje, koje je odviše naglašavalo Božje jedinstvo pa je Oca, Sina i Duha Svetoga proglasilo samo raznim načinima očitovanja jednoga Boga, niječući stvarne razlike između triju božanskih osoba. To se očito protivi Svetome Pismu gdje je jasno izražena stvarna razlika između osobe Oca, Sina i Duha Svetoga. Sabelijev je nauk u rimskoj kršćanskoj općini stvorio raskol. Zato je Kalist isključio iz crkvene zajednice Sabelija i njegove pristaše.

Pred Kalistom stajali pastoralni zadaci još su teži. Problem je bila praksa pokore, zatim odmjerjenost u dijeljenju oprostjenja te napokon pitanja bračnoga morala. Rimska se zajednica neprestano povećavala, a to je pred dušobrižnike stavljalo nove probleme. Njihovo se rješenje očekivalo uz djelotvornu pomoć pape Kalista.

U Crkvi su se javljale tendencije pretjerane strogosti, s druge pak strane,

možda i prevelike blagosti. Kalist se priključio ovoj drugoj struji jer je bio uvjeren kako je čovjek po naravi slab. To mu tada nije baš pribavilo velik ugled. Nakon svetog Augustina, koji je pametno rekao da je Crkva »corpus permixtum«, a to znači zajednica i svetaca i grješnika, Kalistov je stav posve razumljiv.

Papa Kalist je dao sagraditi crkvu Svete Marije na Trastevere-u. To je prva crkva posvećena Bogorodici. Tijekom vremena obogaćena je značajnim umjetničkim djelima. Nastavio je uređenje katakombe, koje je započeo papa Zefirin. Po završetku radova, katakombe su nazvane Katakombe Sv. Kalista - na via Appia. U tim katakombama je pokopano četrdeset šest papa i oko dvjesto tisuća kršćana.

Novi car Aleksandar Sever nije mogao ili htio smirti narod koji se ponovno usmjerio na progon kršćana. Masa pobunjenog naroda upala je u papinsku kuću, zgrabila papu Kalista i bacila ga kroz prozor.

Tek 1960. godine arheološka iskapanja na groblju Calepodio, blizu via Aurelia, pronađen je Kalistov grob.

<https://hkm.hr/>